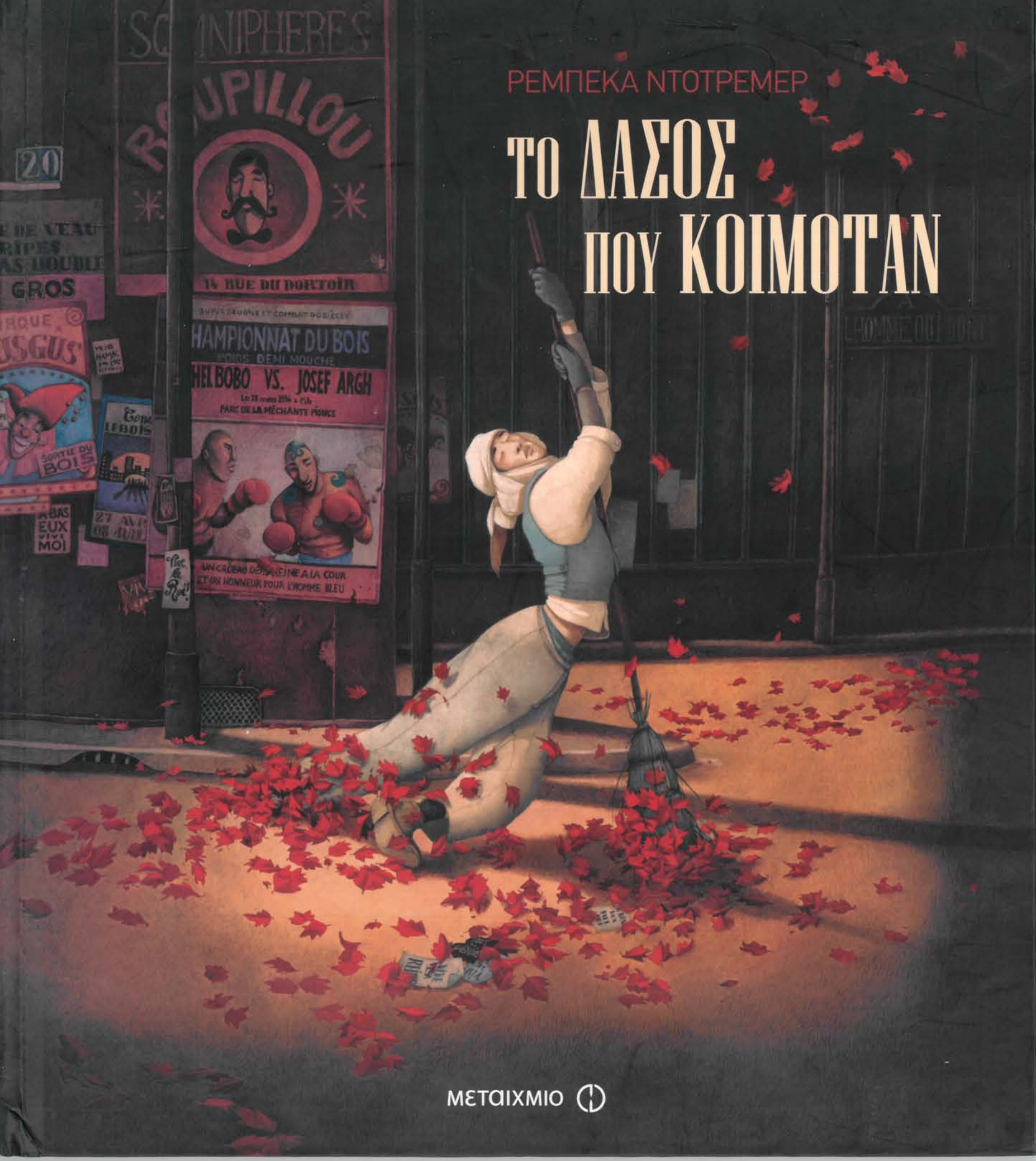

ΡΕΜΠΕΚΑ ΝΤΟΤΡΕΜΕΡ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΤΑΝ

ΣΤΗ ΝΑΣΤΙΑ

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
Le bois dormait

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Rébecca Dautremer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Μάρω Ταυρή
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Γιώργος Παναρετάκης

ISBN 978-618-03-1113-6
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81113
Κ.Ε.Π. 4012 Κ.Π. 8776

© 2016, Éditions Sarbacane, Paris
© 2017, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με τους La Petite Agence, Paris και Iris Literary Agency, Athens.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
www.metaixmio.gr
e-mail: metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΡΕΜΠΕΚΑ ΝΤΟΤΡΕΜΕΡ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΤΑΝ

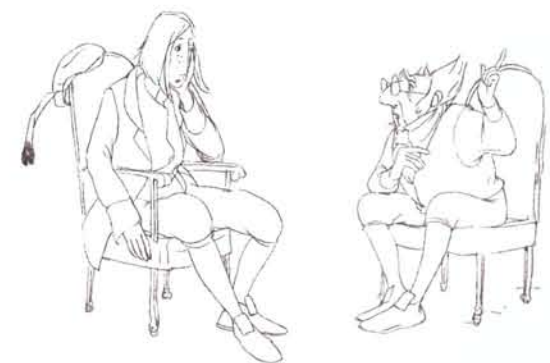
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΑΡΩ ΤΑΥΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Εσένα που κρατάς αυτό το βιβλίο στα χέρια σου, σ' ευχαριστώ που αφιερώνεις τον χρόνο να το ξεφυλλίσεις. Το έγγραψα και το εικονογράφησα με πολλή φροντίδα και κέφι.

Κοίτα εκεί. Ναι, εκεί, στη διπλανή σελίδα, αυτούς τους δύο άντρες που συζητούν. Μου φαίνεται ότι θα κάνουν έναν περίπατο. Μπορείς να τους ακολουθήσεις διακριτικά, αν θέλεις. Άκουσέ τους. Θα μιλήσουν για μια ιστορία που, νομίζω, κάτι θα σου θυμίσει...

ΡΕΜΠΕΚΑ ΝΤΟΤΡΕΜΕΡ

4

Φτάσαμε.

Έλα, κοίτα.

Και αφουγκράσου καλά, γιατί δεν ακούγεται πια σχεδόν τίποτα εδώ.
Η σκόνη που σηκώνει ο άνεμος δεν κάνει και πολύ θόρυβο.

Έλα λίγο πιο κοντά.

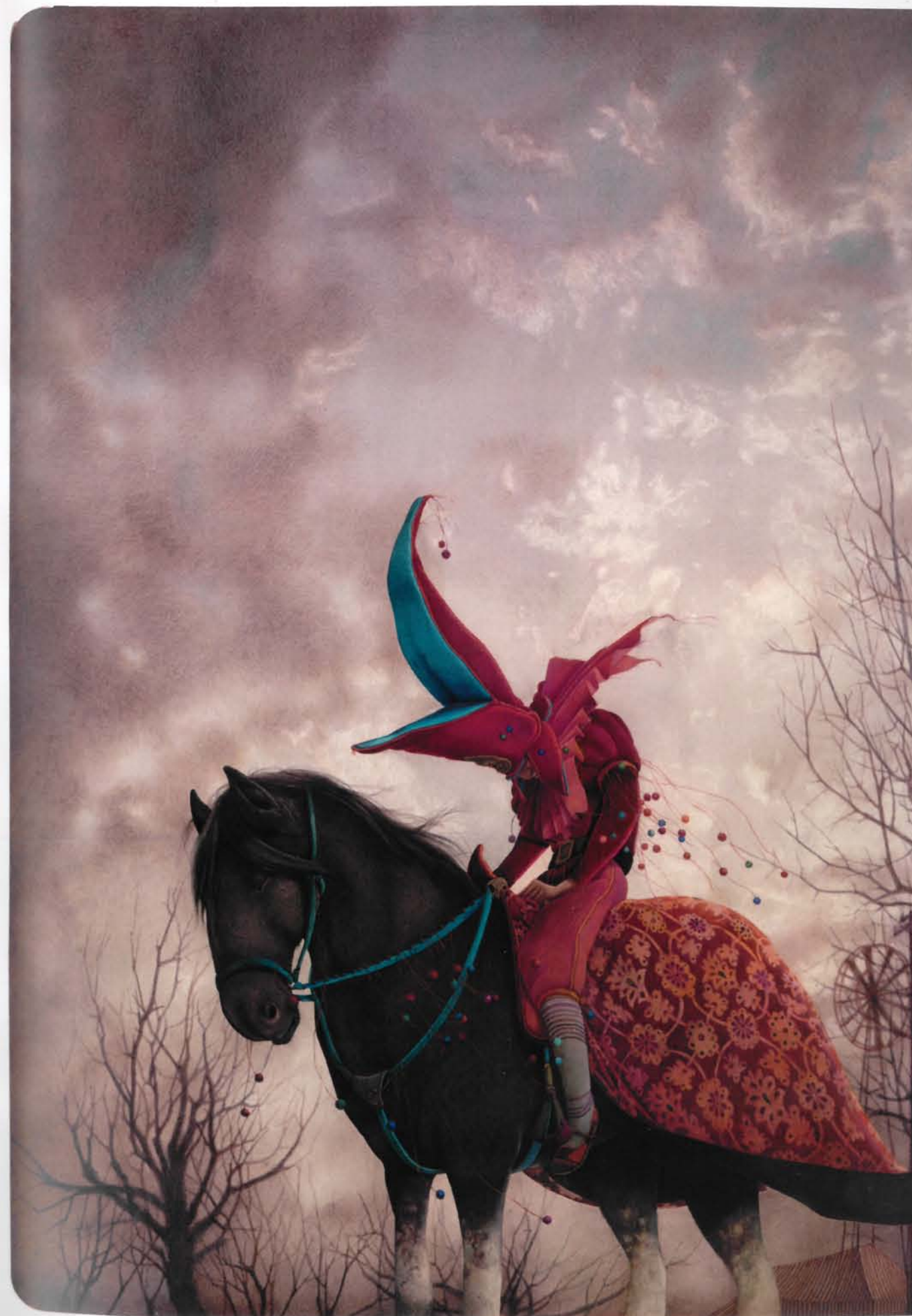

Εκεί: δεν ακούς κάποιον ν' ανασαίνει;

Να, κοίτα... Βλέπεις εκεί πέρα;

Κι εκεί, αυτά τα δυο παιδιά.

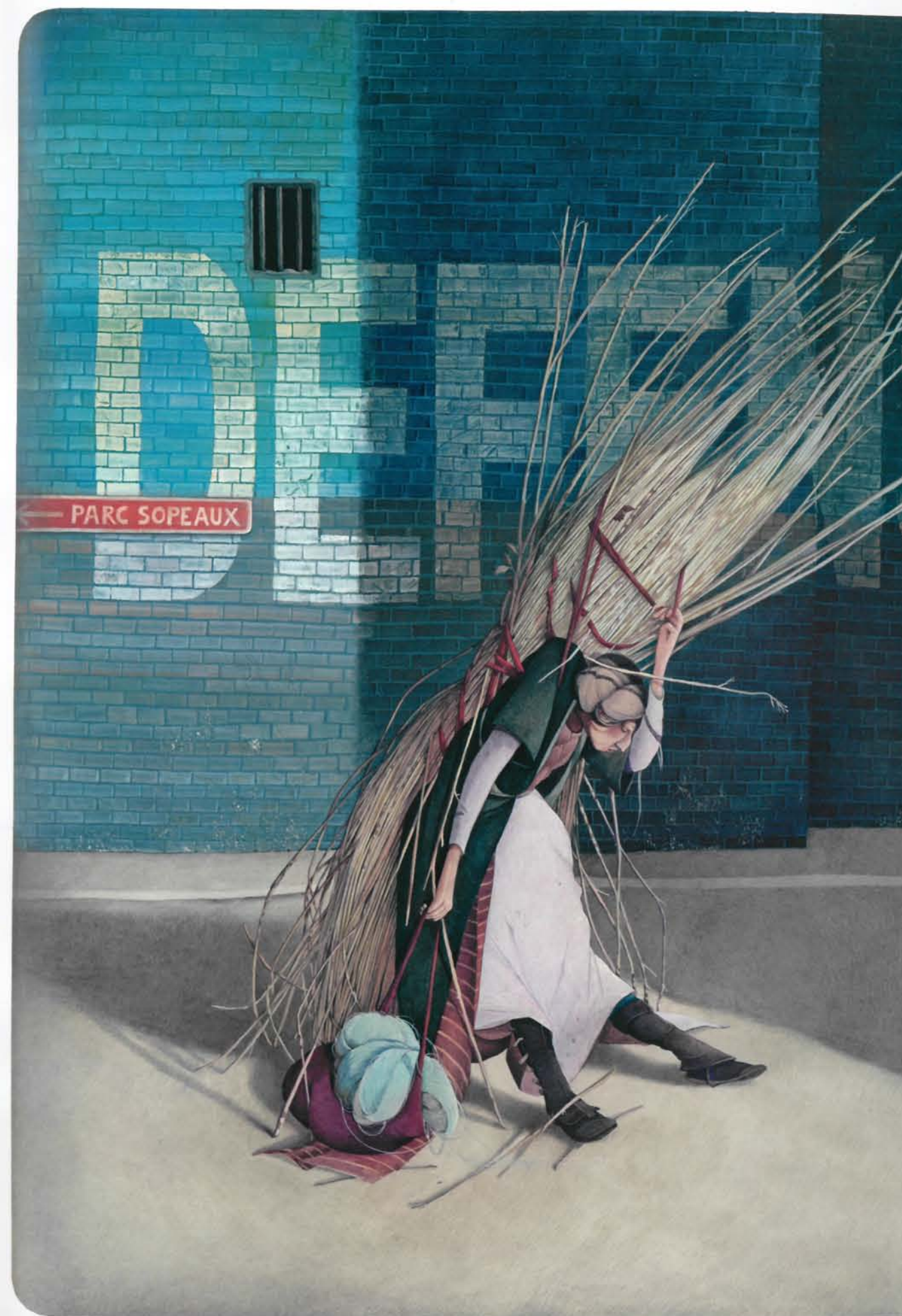

Αλλά έχεις ακούσει να μιλούν γι' αυτό, νομίζω.

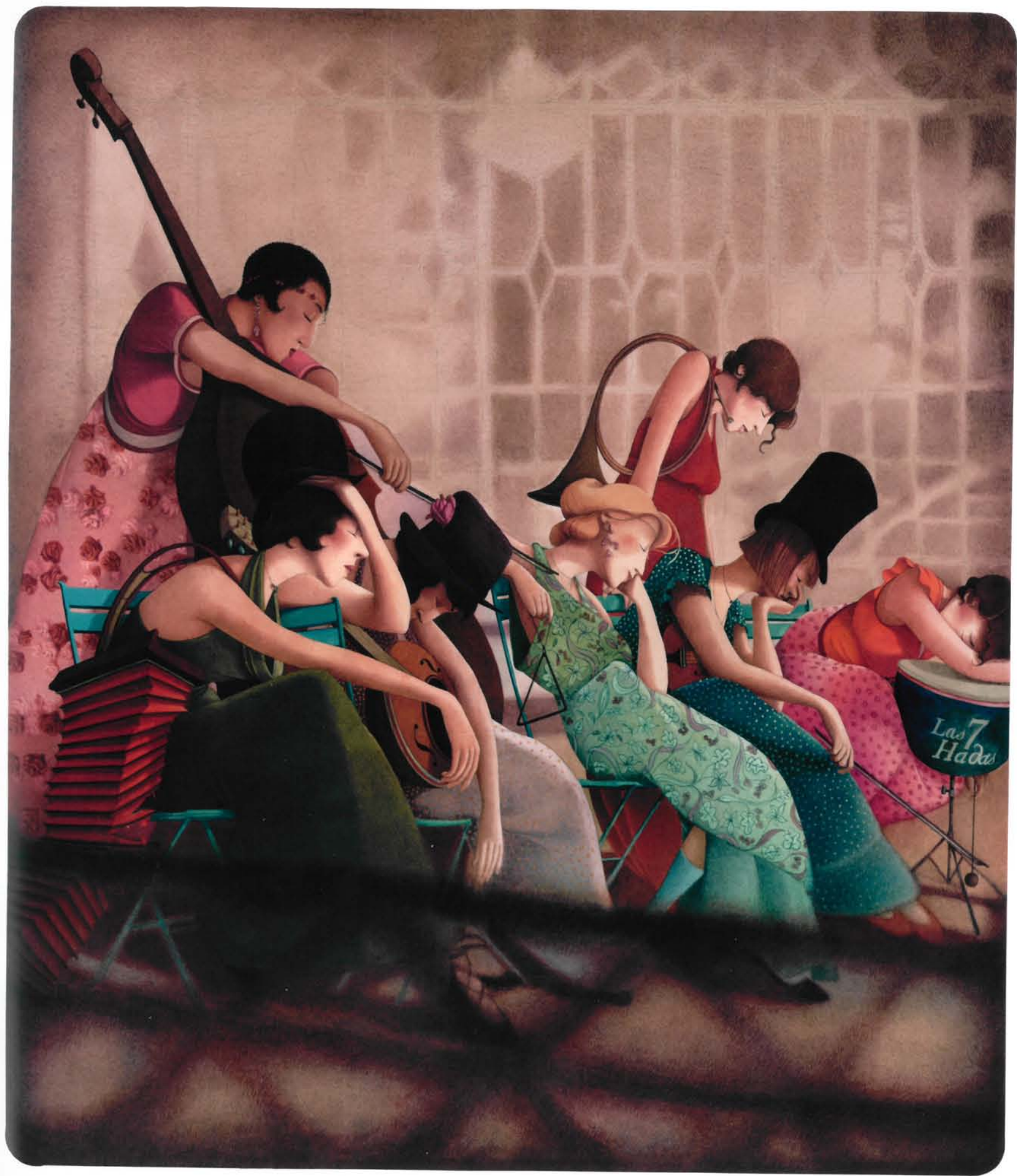

Είναι πολύ παράξενο, δε συμφωνείς;

Φυσάνε και ξεφυσάνε.
Ένας ολόκληρος κόσμος που ξεφουσκώνει.

Είμαι σίγουρος πως σκέφτηκες ό,τι κι εγώ:
Σκέφτηκες ότι είναι νεκροί, σωστά;

Στην αρχή, αυτό πίστεψα κι εγώ.

Όμως όχι. Κοιμούνται.

Κοιμούνται ΟΛΟΙ.

Είναι πολύ ήσυχα, βέβαια.

Και είναι αλήθεια πως είναι όμορφα.

Αλλά ίσως λείπει λίγη... λίγη...

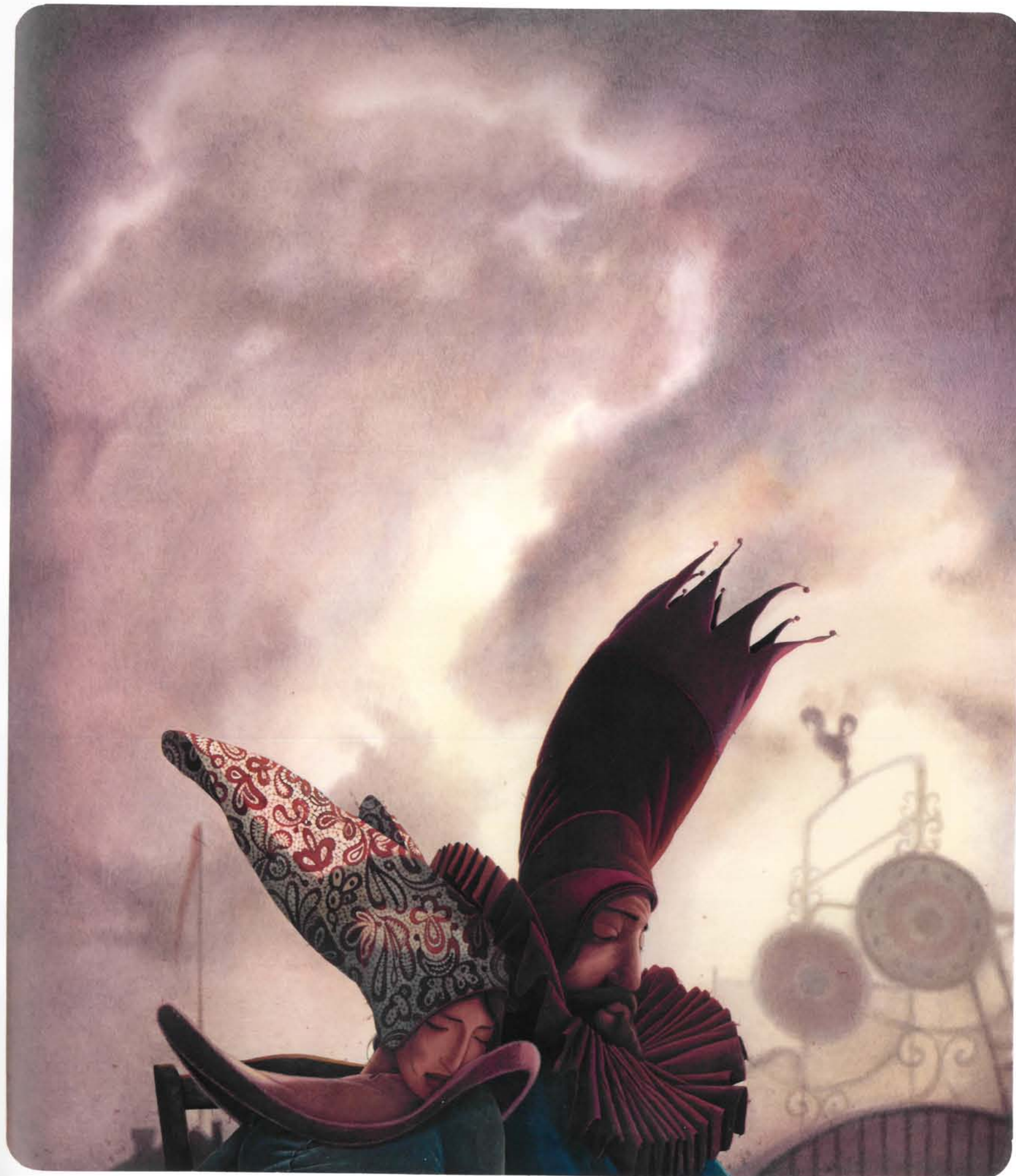

Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;

Ακόμα κι ΑΥΤΟΙ! Το πιστεύεις;
Αυτοί εκεί θα έπρεπε να έχουν κάποια σχέση, ωστόσο.
Θα έπρεπε να μπορούμε να ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΥΜΕ σ' αυτούς. Αποδώ!

Και είναι έτσι εδώ και άπειρο καιρό.
100 χρόνια, νομίζω.

100 χρόνια!
Έτσι δε σου έχουν πει κι εσένα;

Είναι όμως υπερβολικά πολύς καιρός!

Και γιατί; Μήπως ξέρεις; Δε βαρέθηκαν όλοι τους;
Ούτε ένας δε θέλει να αλλάξει αυτό;
Άντε, ξυπνήστε εσείς εκεί μέσα!

Ε, ναι, σίγουρα, σου έχουν πει
κι εσένα για το ξόρκι.

Όμως εσύ πιστεύεις
σε ξόρκια και μαγανιές;

Πιστεύεις σ' όλες αυτές τις μάγισσες
και τα κόλπα που κοιμίζουν τον κόσμο,
έτσι απλά...

μ' ένα χτύπημα των δαχτύλων...

...και οπ! Ορίστε!

Μεταξύ μας, αν κάναμε ένα ξόρκι κάθε φορά
που είχαμε όρεξη να πάρουμε έναν υπνάκο...

Εγώ αναρωτιέμαι μήπως αυτοί οι άνθρωποι προσποιούνται.
Μήπως είναι υπερβολικά κουρασμένοι
και δεν έχουν πια ΟΡΕΞΗ να κουνηθούν;

Ή ίσως να ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ...

La
maison
accepte
pas les
gros
CHIENS

Ξέρεις, μπορούν ΟΛΟΙ να ξυπνήσουν,
απ' ό,τι φαίνεται!

Απ' ό,τι φαίνεται, περιμένουν απλώς κάτι.

Ή... ΚΑΠΟΙΟΝ;

Μα εσύ ξέρεις τι θα χρειαζόταν
για να ξυπνήσουν όλοι;

Για να λυθεί το ξόρκι...

να σταματήσει αυτό το πράγμα...

Μα ΤΙ ήταν, επιτέλους;

Κάτι πολύ απλό, θυμήσου...

A: Ένα φίλι;

Ένα φιλί...

...ΑΓΑΠΗΣ.

Ε...

...μα το πιστεύεις εσύ αυτό;

Ε! Πρίγκιπά μου!

Πού πηγαίνεις!

